

Arrest

nr. 145 091 van 8 mei 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat M. LECOMPTE en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Tsjetsjeense origine, en afkomstig uit Nesterovskaya, Republiek Ingoesjetië, Russische Federatie. Tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog heeft uw broer B. (...) gestreden onder commandant A. A. (...). Zelf hebt u niet deelgenomen aan de strijd, maar er kwamen in die periode wel vaak strijders bij jullie thuis langs die er ook enige tijd verbleven. U hielp hen met de aankoop van wapens en paarden. Ook tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog heeft uw broer B. (...) gestreden. In juli of augustus 2000 vielen er op een ochtend leden van de RUBOP jullie huis binnen. U werd samen met uw broers B. (...) en S. (...) gearresteerd. Op hun hoofdkwartier werd u ondervraagd over de hulp die u verleende aan strijders. U werd ook beschuldigd van betrokkenheid bij

een aanslag op een militaire colonne in het dorp Galashki. Tijdens uw detentie werd u geslagen. Na ongeveer twee weken werden eerst uw broers vrijgelaten. Zelf werd u enkele dagen later vrijgekocht door uw zus. Ongeveer anderhalf jaar later kwamen leden van de FSB naar u informeren bij uw zus. U was op dat moment niet thuis. Toen u thuiskwam, raadde uw zus u aan om het land te verlaten. Daarop vertrok u naar Polen waar u op 26 april 2004 een asielaanvraag indiende. Twee maanden later reisde u verder naar Oostenrijk waar u ook asiel aanvroeg, maar u werd gerepatrieerd naar Polen. Op 11 januari 2005 werd u door de Poolse asielinstanties de status "tolerated stay" toegekend die in 2008 in de subsidiaire beschermingsstatus werd omgezet. U bleef in Polen tot u in april 2013 vernam dat uw broer B. (...) werd vermoord. U besloot om terug te keren naar uw land om er de begrafenis van uw broer bij te wonen. U reisde illegaal via Oekraïne naar Ingoesjetjië. Daar ging u alleen in jullie ouderlijk huis in Nesterovskaya wonen. Ongeveer twee of drie weken later werd u thuis gearresteerd door leden van de rechedienst. Op hun hoofdkwartier in Sleptsovsk werd u ondervraagd over een ver familielid van u, een zekere R. B. (...), een naaste medewerker van D. U. (...). U werd vrijgelaten op voorwaarde dat u binnen de drie weken informatie over uw familielid zou verzamelen en aan hen zou doorgeven. U ging de volgende dag naar uw broer S. (...) bij wie u nog elf à twaalf dagen verbleven hebt. Daarna vertrok u naar Oekraïne waar u ongeveer twee à drie maanden verbleven hebt. Vandaaruit reisde u via Slowakije, Oostenrijk, en Duitsland verder naar België. U kwam op 24 februari 2014 in België aan en vroeg asiel aan op 24 april 2014.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten voor: een schriftelijke klacht van uw zus N. A. (...) d.d. 12/07/2000 ingediend bij de procureur van Ingoesjetjië, een brief van het openbaar ministerie te Nazran d.d. 14/07/2000 gericht aan de generaal-luitenant van de politie te Nesterovskaya, en een brief van het Ministerie van Binnenlandse zaken d.d. 24/07/2000 gericht aan uw zus N. A. (...).

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle elementen aanwezig in uw administratief dossier, moet worden vastgesteld dat u niet in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4 van diezelfde wet.

In overeenstemming met artikel 48/5, § 4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is er geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Volgens het tweede lid van datzelfde artikel kan een land worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of wanneer de asielzoeker reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

In voorliggend geval blijkt op grond van uw verklaringen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 07/07/2014, p. 9-10) en de stukken in uw administratief dossier (zie informatie opgevraagd bij Poolse asielinstanties waarvan kopie werd toegevoegd) dat u op 11 januari 2005 een verblijfsstatus "tolerated stay" werd toegekend in Polen die in 2008 in een subsidiaire beschermingsstatus werd omgezet. In het licht van het gegeven dat Polen zoals alle andere Europese lidstaten gebonden is door het Gemeenschapsrecht en de verplichtingen die daaruit voortvloeien, en rekening houdend met de informatie waarover het Commissariaat-generaal (CGVS) terzake beschikt en waarvan bijlage in het administratief dossier is gevoegd, kan er bijgevolg vanuit worden gegaan dat uw fundamentele rechten verzekerd zijn in Polen, dat de bescherming die Polen u biedt in wezen doeltreffend is, dat Polen het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat uw levensstandaard er niet als onmenselijk of mensonterend kan beschouwd worden zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Er wordt dan ook vermoed dat u geen belang kan doen gelden om de redenen die u ertoe hebben aangezet om de Russische Federatie te verlaten opnieuw te laten onderzoeken door het CGVS, tenzij zou blijken dat de bescherming die door Polen wordt verleend heeft opgehouden te bestaan; dat deze bescherming ontoereikend zou zijn; of dat u ten aanzien van Polen een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen.

Dit is in casu niet het geval.

Op grond van het geheel van de elementen in het administratief dossier, stelt het CGVS vooreerst immers vast dat u actueel nog steeds over de subsidiaire beschermingsstatus beschikt in Polen (zie informatie opgevraagd bij Poolse asielinstanties) en dat deze verblijfsstatus in principe onbeperkt is in de tijd (zie COI Focus "Asiel in Polen", p. 9). Uit de informatie opgevraagd bij de Poolse asielinstanties blijkt verder ook dat u op 24 september 2013 op basis van uw subsidiaire beschermingsstatus nog een

Poolse verblijfskaart werd uitgereikt die geldig is tot 24/09/2015. U brengt geen gegevens aan waaruit het tegendeel kan blijken wat uw persoonlijke situatie betreft.

Voorts wijst niets in uw administratief dossier erop dat u effectief een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in Polen, noch dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen ingeval van terugkeer naar Polen. U vreesde weliswaar dat Kadyrovtsi u zouden komen zoeken in Polen en u zouden vermoorden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 07/07/2014, p. 10, 15). U beschikte evenwel niet over enige concrete aanwijzingen dat uw vervolgers u daadwerkelijk zouden zoeken in Polen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 07/07/2014, p. 15). U verklaarde slechts dat er veel Tsjetsjenen naar Polen komen en dat u gehoord had dat er zich onder hen ook Kadyrovtsi bevinden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 07/07/2014, p. 10). U had in Polen ook wagens met Tsjetsjeense nummerplaten zien rondrijden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 07/07/2014, p. 15). Tijdens uw verblijf in Polen hebt u echter nooit enige concrete problemen gekend met deze personen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 07/07/2014, p. 10). U haalde weliswaar nog aan dat een familielid van u in Polen op een dag spoorloos verdwenen was, maar u kon geen verdere informatie geven aangaande de precieze omstandigheden van zijn verdwijning (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 07/07/2014, p. 15), zodat hieruit niets afgeleid kan worden aangaande de motieven achter zijn verdwijning. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat uw vrees louter gebaseerd is op vermoedens en veronderstellingen van uwentwege die u niet kan staven met enig objectief gegeven. Het Commissariaat-generaal onderscheidt voor het overige geen concrete elementen waaruit kan blijken dat u verhinderd zou zijn om zich terug naar Polen te begeven en er zich toegang te verschaffen, rekening houdend met de geldigheid van uw Poolse verblijfstitel.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat de documentatie- en researchdienst Cedoca in het kader van het onderzoek van uw asielaanvraag objectieve informatie verzameld heeft met betrekking tot de door u aangehaalde gebeurtenissen waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd. Aangezien uw asielaanvraag ten aanzien van Polen beoordeeld dient te worden en deze informatie betrekking heeft op de door u aangehaalde vervolgingsfeiten in Ingoesjetië, heeft deze informatie geen invloed op de beoordeling van uw asielaanvraag.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen, aangezien ze eveneens betrekking hebben op uw aangehaalde vervolgingsfeiten in 2000 in Ingoesjetië. Gezien uw asielaanvraag ten aanzien van Polen beoordeeld dient te worden, hebben ook deze documenten geen invloed op de beoordeling van uw asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u over een verblijfsstatus beschikt in Polen en dat u zodoende niet naar uw land van herkomst, in casu de Russische Federatie, mag worden teruggeleid."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van "het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing". In een tweede middel voert verzoekende partij wederom de schending aan van "het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing".

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. De Raad wijst erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele, maar een administratieve procedure betreft. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Verzoekende partij benadrukt in haar verzoekschrift dat zij haar land van herkomst en nadien Polen ontvlucht is wegens een gegronde vrees voor vervolging en dat zij gelet op haar actuele en voorbije problemen niet kan terugkeren. Zij wijst erop dat, hoewel de algemene sfeer van bedreiging in haar land van herkomst weliswaar niet steeds als een voldoende voorwaarde geldt om de vluchtelingenstatus te verkrijgen, deze algemene sfeer van bedreiging en onveiligheid wel een bepalende rol kan hebben gespeeld bij haar beslissing om haar land van herkomst, of in dit geval Polen, te ontvluchten. Derhalve dient met deze algemene situatie rekening gehouden te worden bij de beoordeling van haar vrees op vervolging.

Verder bemerkt verzoekende partij dat vervolging niet noodzakelijk inhoudt dat de overheid een politiek van actieve vervolging voert of steunt, doch ook kan verwijzen naar de onwil of onbekwaamheid van de overheid om bescherming te bieden en maatschappelijke dreigingen te bestrijden.

Daarnaast voert verzoekende partij aan dat verwerende partij zich beperkt heeft tot de motivering dat verzoekende partij beroep kan doen op internationale bescherming in Polen, zonder de aard en het effectieve karakter van deze bescherming na te gaan en zonder te onderzoeken of deze bescherming wel voldoet aan de noden van verzoekende partij. Tevens onderstreept verzoekende partij dat zij in Polen niet erkend werd als vluchteling, doch louter kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus. Verwerende partij kon dan ook "*wel vaststellen dat de verblijfskaart recent vernieuwd was, maar niet dat er geen vluchtelingenstatus werd toegekend en kon dan ook niet nagaan in hoeverre het beginsel van NON-refoulement, in relatie met de gestelde problematiek werd verzekerd*", aldus verzoekende partij.

Ten slotte stelt verzoekende partij aangaande de subsidiaire bescherming nog dat verwerende partij geen enkel onderzoek gevoerd heeft naar de noodzaak aan subsidiaire bescherming ten aanzien van het land van oorsprong van verzoekende partij en ten aanzien van Polen. Verzoekende partij stelt dienaangaande dat verwerende partij zich hiervoor dient te baseren op recente en accurate informatie. De informatie en de verwijzingen van verwerende partij zijn echter algemene beschouwingen, zonder concrete toepassing. Volgens verzoekende partij kan niet volledig ontkend worden dat er geen algemeen gewapend conflict is, doch volstaan de vervolging en de talrijke aanslagen voor de toekenning van minstens subsidiaire bescherming.

2.2.4.2. Vooreerst wijst de Raad verzoekende partij erop dat door artikel 4, 5° van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied (BS 22 augustus 2013), het artikel 48/5 van de vreemdelingenwet werd aangevuld met § 4, luidend als volgt: *“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.*

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.” Voormeld artikel is van kracht sinds 1 september 2013.

De parlementaire voorbereidingen inzake dit artikel stellen omtrent het begrip “reële bescherming” het volgende: *“Onder reële bescherming die een asielzoeker in een eerste land van asiel geniet kan worden begrepen dat hij er een daadwerkelijke verblijfsstatus heeft, dat hij beschikt over een reële mogelijkheid tot terugkeer naar het eerste asieland en dat hij er geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikel 48/3 en 48/4 van de onderhavige wet.”* (Parl. St. Kamer 2012 - 2013, Doc 53, nr. 2555/01, p. 12).

Op grond van de verklaringen van verzoekende partij (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 07/07/2014, p. 9-10) en de informatie in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 13, landeninformatie, deel 1) blijkt dat verzoekende partij op 11 januari 2005 een verblijfsstatus “tolerated stay” werd toegekend in Polen die in 2008 in een subsidiaire beschermingsstatus werd omgezet. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoekende partij actueel nog steeds over de subsidiaire beschermingsstatus beschikt in Polen (administratief dossier, stuk 13, landeninformatie, deel 1) en dat deze verblijfsstatus in principe onbeperkt is in de tijd, wat blijkt uit de informatie in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 13, landeninformatie, deel 2). In het licht van het gegeven dat Polen, zoals alle andere Europese lidstaten, gebonden is door het Gemeenschapsrecht en de verplichtingen die daaruit voortvloeien, en rekening houdend met de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, kan er vanuit gegaan worden dat de fundamentele rechten van verzoekende partij verzekerd zijn in Polen, dat de bescherming die Polen haar biedt in wezen doeltreffend is, dat Polen het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat haar levensstandaard er niet als onmenselijk of mensonterend kan beschouwd worden zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM. Gelet op deze uitgebreide motivering van verwerende partij, waarbij zij zich steunt op de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier, kan het betoog van verzoekende partij dat verwerende partij nagelaten heeft de aard en het effectieve karakter van de internationale bescherming die verzoekende partij geniet in Polen na te gaan en niet onderzocht heeft of deze bescherming voldoet aan de noden van verzoekende partij, geenszins worden bijgetreden door de Raad. Tevens laat verzoekende partij na enige andersluidende informatie voor te leggen. Het komt evenwel aan verzoekende partij toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie die zij betwist, niet correct is. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift benadrukt dat zij in Polen niet erkend werd als vluchteling, wijst de Raad erop dat artikel 48/5, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat een land beschouwd kan worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Uit voorgaande uiteenzetting blijkt dat verzoekende partij in Polen “reële bescherming” geniet.

Voorts is de Raad van oordeel dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij effectief een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in Polen of dat zij een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen ingeval van terugkeer naar Polen. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift herhaalt dat zij Polen is ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging en dat zij gelet op haar actuele en voorbijgaande problemen niet kan terugkeren, wijst de Raad er vooreerst op dat het louter herhalen van het asielrelaas niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft. Evenmin volstaat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij eveneens in gebreke blijft. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar de “algemene sfeer van bedreiging en onveiligheid”, bemerkt de Raad dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie in een land niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor

vervolgning dient immers *in concreto* te worden aangetoond. Daarenboven laat verzoekende partij na de door haar beweerde "*algemene sfeer van bedreiging en onveiligheid*" in Polen te staven met objectieve informatie.

Rekening houdend met de geldigheid van de Poolse verblijfstitel van verzoekende partij, blijkt verder uit niets dat verzoekende partij verhinderd zou zijn om zich terug naar Polen te begeven en er zich toegang te verschaffen.

Gelet op de reële bescherming die verzoekende partij geniet in Polen, kan verzoekende partij geen belang doen gelden om de redenen die haar ertoe hebben aangezet om de Russische Federatie te verlaten opnieuw te laten onderzoeken door de Belgische overheid. De verwijzing in haar verzoekschrift naar haar problemen in de Russische Federatie en naar de algemene situatie/veiligheidssituatie in de Russische Federatie, is dan ook niet dienstig.

2.2.5. Gelet op wat voorafgaat kan Polen in hoofde van verzoekende partij derhalve aanzien worden als een eerste land van asiel en is er overeenkomstig artikel 48/5, § 4, eerste lid van de vreemdelingenwet geen behoefte aan internationale bescherming.

Verzoekende partij toont verder niet aan dat zij bij terugkeer naar haar eerste land van asiel, met name Polen, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat zij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet.

2.2.6. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT